

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Labinsiyam

Jeff Pippenger
2025-12-25

Bilang na Labinsiyam

Ang Leon ng lipi ni Juda ay isang tawag kay Hesus, na nagbibigay-diin sa gawain ni Cristo ng pagtatatak at pagkatapos ay pag-alis ng tatak sa Kaniyang makahulang Salita. Sa ikalimang kabanata ng Apocalipsis, ang Leon ng lipi ni Juda, na Siya ring ugat ni David, ay nagtagumpay upang buksan ang aklat. Ang “ugat” ni David ay si Jessie, at ang ugat ni Jessie ay si Pharez, at ang kaniyang ugat ay si Juda, at ang kaniyang ugat ay si Jacob, at ang kaniyang ugat ay si Isaac, at ang kaniyang ugat ay si Abraham. Ang ugat ni David o ni Jessie, kapag binanggit kaugnay ng Leon ng lipi ni Juda, ay nagbibigay-diin sa mga simulain ng pasimula at ng wakas, na siyang Alfa at Omega. Kapag ang Apocalipsis ni Jesucristo ay naalisan ng tatak sa unang kabanata ng Apocalipsis, ang pangunahing katangian ng Kaniyang pagkatao ay na Siya ang Alfa at Omega. Kung sino Siya, iyon din ang simulain na ginagamit upang alisin ang tatak sa mga propesiya na tinatakan ng Leon ng lipi ni Juda, kapag Kaniyang itinakdang dumating na ang panahon.

Ang pag-aalis ng selyo sa Salitang propetiko ng Diyos ay isang bahagi ng gawaing pagtubos ng Diyos, sapagkat ginagamit Niya ang kapangyarihan ng Kanyang Salita upang magbunga ng mga pagbabangong espirituwal ayon sa Kanyang kalooban. Sinasabi ni Sister White na kapag ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis ay higit na nauunawaan, makikita sa gitna natin ang isang dakilang pagbabangong espirituwal. Ang liwanag ng Salitang propetiko ng Diyos ang siyang nagbunga ng pagbabangong espirituwal at reporma ayon sa Kanyang kalooban.

Si Sister White, sa kanyang pagtanaw sa mga huling araw, ay tumutukoy sa isang dakilang repormasyon na magaganap sa gitna ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ang mga paggising at mga repormasyon ng banal na kasaysayan ay pawang nagbuhat mula sa Salita ng Diyos, at bawat isa sa mga banal na panahong iyon ay tumuturo sa huling dakilang paggising at repormasyon na magsisimula hindi magtatagal bago ipatupad ang batas sa Linggo. Ang mga paggising na iyon ay bunga ng pag-alis ng selyo sa Salita ng Diyos. Ang pitong kulog ay sinelyuhan, gaya rin ng aklat ni Daniel sa kabanata labindalawa.

Kapag inilalapat natin ang mga katangiang propetiko ng isang panahon ng pagkakakalat na nauugnay sa simbolo ng 1260, matutuklasan natin na sa Apocalipsis 11, si Moises at si Elias ay patay sa lansangan sa loob ng tatlo't kalahating araw. Pagsapit sa talatang labing-walo, dumating na ang panahon ng poot ng Diyos. Si Moises at si Elias ay kumakatawan sa bayan ng Diyos bago mismo ang pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan. Nangalat sila sa loob ng 1260 simbolikong araw sa mga lansangan ng Sodoma at Egipto, kung saan ipinako sa krus si Jesus.

Si Moises at si Elias ay pinagkalooban ng kapangyarihang magbigay ng kanilang patotoo mula sa talata tatlo hanggang sa talata pito, kung saan sila ay pinaslang sa lansangan. Natapos ni Juan ang pagsukat sa templo sa talata dalawa; pagkatapos ay pinagkalooban sina Moises at Elias ng kapangyarihang magbigay ng kanilang patotoo, na nakadamit ng kayong-sako. Ang mensahe nina Elias at Moises ay ibinigay sa Philadelphian Millerite Adventism noong 1844, at pagsapit ng 1863, ang kanilang mga tinig ay nalibing sa ilalim ng mga kaugalian at mga tradisyong ipinapamana mula sa salinlahi hanggang sa salinlahi. Sila ay pinagkalooban ng kapangyarihang magbigay ng kanilang patotoo sa loob ng tatlo't kalahating taon, na nakadamit ng "kayong-sako," isang sagisag ng lumalalang kadiliman mula noong 1863 pasulong.

Kapag inilalapat natin ang kahulugan ni Kapatid na White sa pitong kulog bilang kumakatawan sa mga pangyayari ng unang at ikalawang anghel, sa paraang linya sa ibabaw ng linya, bumubuo tayo ng isang kasaysayang nagsisimula sa isang anghel na bumababa na may dalang mensahe, subalit, linya sa ibabaw ng linya, ang anghel ay kapwa ang unang at ikalawang anghel. Ang isa ay itinuntong ang kaniyang paa sa lupa at ang isang paa sa dagat noong Agosto 11, 1840, at ang isa naman ay sumapit sa pagkabigo noong Abril 19, 1844.

Ang susunod na panandang-daan sa bawat magkatulad na kasaysayan ay ang kamay ng Diyos, na may kaugnayan sa mga talahanayan ni Habakuk. Sa unang anghel, ang tsart ng 1843 ay ginawa, subalit may kamalian sa ilan sa mga bilang. Sa ikalawang anghel, ang kamay ng Diyos ay isang panandang-daan ng mga talahanayan ni Habakuk; kinakatawan sa pag-alis Niya ng Kanyang kamay mula sa kamalian. Nang inalis Niya ang Kanyang kamay, ang mensahe ay unti-unting umunlad hanggang sa kasukdulan nito sa pulong-kampo sa Exeter, bago lamang ang pagkadismaya noong Oktubre 22, 1844.

Itinutukoy ng dalawang linya ang isang pandaigdigang mensahe, sapagkat ang anghel na dumarating ay naglalagay ng isang paa sa lupa at isang paa sa dagat, at ipinapaalam sa atin ng inspirasyon na ito'y kumakatawan sa isang pandaigdigang mensahe. Tinutukoy rin ng anghel ang pasimula ng panahon ng pag-antala sa talinghaga ng sampung dalaga. Sa unang panandang-daan na ito, nakikita rin natin ang kamay ng Diyos na nagpapalitaw ng isang kasinungalingan. Noong Abril 19, 1844, sa makapropetang pagtanaw ay waring nagsinungaling ang pangitain, ngunit ang mga may pagtitiis ay naghintay, at bagaman nag-antala ang pangitain, hindi ito nagsinungaling. Ngunit kapag nagsimula ang linyang ating itinatayo, ang kasinungalingan ng unang kabiguan ay minarkahan bilang isang katangian ng unang panandang-daan.

Samakatuwid, ang panandang-daan ng kamay ng Diyos at ng mga talahanayan ni Habakuk ay nagpapakita na tinatakpan ng Diyos ang isang pagkakamali at saka inalis Niya ang Kanyang kamay mula sa pagkakamaling iyon. Sa kasaysayang Millerita, ang pagkakamali ay pinahintulutan ng Diyos noong Mayo 1842, nang nalimbag ang tsart, at ang pagkakamali ay pagkatapos nahayag nang matapos ang taong 1843; ngunit makalipas pa ang ilang panahon, inalis ng Panginoon ang Kanyang kamay mula sa pagkakamali sa mga bilang. Ang pagkakamali ay mula Mayo 1842 hanggang sa ilang panahon pagkaraan ng unang pagkadismaya. Para sa unang anghel, ang panandang-daan ng kamay ng Diyos at ng mga talahanayan ni Habakuk ay minarkahan noong Mayo 1842, ngunit ang pag-alis ng Kanyang kamay sa kasaysayan ng ikalawang anghel ay

magaganap kaagad pagkaraan ng unang pagkadismaya.

Tinutukoy nito ang palatandaang “kamay” bilang isang panahong propetiko. Isang panahon na nagsisimula sa pagtakip ng Kanyang kamay sa isang kamalian, at nagwawakas sa pag-alis ng Kanyang kamay mula sa nasabing kamalian. Ang panahong ito ng pagtakip at pag-alis ng takip ng Kanyang kamay ay isang paglalarawan ng gawain ng Leon ng lipi ni Juda habang Siya ay nagtatatakan at saka inaalisan ng tatak ang liwanag na propetiko. Tinakpan Niya ang katotohanan, at pagkatapos ay inihayag ang gayon ding katotohanan, sa ibang liwanag na hindi sumasalungat sa orihinal na liwanag. Ginawa Niya ito upang magbunga ng panggigising at repormasyon ng Mileritang Sigaw sa Hatinggabi.

Ang panahon ng paghihintay, na nagsimula sa pagdating ng anghel, ay natapos nang inalis ang Kanyang kamay, kaya’t naalisan ng tatak ang propetikong liwanag na nagpasimula sa “kilusan ng ikapitong buwan” na nagbunsod sa mensaheng Sigaw sa Hatinggabi sa camp meeting sa Exeter, kung saan ang mensahe ay naging isang rumaragasang daluyong, hanggang sa saradong pinto sa Dakilang Pagkabigo. Ang pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos sa pamamagitan ng pag-aalis ng tatak sa Kanyang Salita ay nagbunga ng umiigting na muling pagsigla at repormasyon.

Noong 1863, ang Laodiceanong kilusang Millerita ay ipinagbawal na tumawid sa Ilog Jordan, at itinalaga sa ilang dahil sa pambabato kina Elias at Moises. Ang mensahe ni William Miller ay ang mensahe ni Elias, at ang pundamental na mensahe ni Miller ay ang “pitong ulit” ni Moises. Ang pagtanggap sa “pitong ulit” ay pagpatay kay Moises, at ang pagtanggap sa saligang katotohanang inihayag ni Miller ay pagpatay kay Elias. Noong 1863 ang mensahero at ang mensahe ay pinaslang sa lansangan, at mula roon, ang tanging paraan upang matagpuan sila ay hanapin ang kanilang mga libingan sa mga dating landas ni Jeremias. Patay sila sa lansangan—iyon ay, hanggang sa sila’y muling mabuhay. Sila’y muling binubuhay kapag ang “mga pitong kulog” na mga pangyayaring panghinaharap na “ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod” ay inuulit—sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Kapag inilalatag sa ibabaw ng kasaysayan ng ikalawang anghel ang kasaysayan ng unang anghel, ang balangkas na propetiko ay lumilikha ng isang puntong sanggunian upang sundan ang kamay ni Cristo, na siyang liwanag sa landas ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang orihinal na liwanag ng Sigaw sa Hatinggabi ay nagbibigay-liwanag sa landas, at ang liwanag ng Kaniyang "maluwalhating kanang bisig" ang siyang umaakay paakyat sa landas.

Tila naliligiran ako ng liwanag, at tila umaangat ako mula sa lupa, pataas nang pataas. Bumaling ako upang hanapin ang bayang Advent sa sanlibutan, ngunit hindi ko sila matagpuan, nang may isang tinig na nagsabi sa akin, “Tumingin kang muli, at tumingala ka nang kaunti pa.” Dahil dito, itinaas ko ang aking mga mata, at nakita ko ang isang tuwid at makipot na landas, nakaangat na mataas sa ibabaw ng sanlibutan. Sa landas na ito ang bayang Advent ay naglalakbay patungo sa lunsod na nasa pinakadulong dako ng landas. May isang maningning na liwanag na inilagay sa likuran nila sa pasimula ng landas, na ang sabi sa akin ng isang anghel ay ang “sigaw sa hatinggabi.” Ang liwanag na ito ay nagingning sa buong kahabaan ng landas, at nagbigay-liwanag sa kanilang mga paa, upang sila’y huwag madapa.

Kung itinuon nila ang kanilang mga mata kay Jesus, na nasa mismong unahan nila at umaakay sa kanila patungo sa lungsod, sila'y ligtas. Ngunit hindi naglaon, ang ilan ay nanghina at nagsabing napakalayo pa ng lungsod, at inaasahan nilang nakapasok na sana sila roon noon pa. Kung magkagayon, pinalalakas sila ni Jesus sa pamamagitan ng pagtaas ng Kaniyang maluwalhating kanang bisig, at mula sa Kaniyang bisig ay lumabas ang isang liwanag na kumalat sa ibabaw ng pangkat ng mga Adventista, at sila'y sumigaw, 'Aleluya!' Ang iba nama'y padalus-dalos na itinatwa ang liwanag na nasa likuran nila, at nagsabing hindi ang Diyos ang umakay sa kanila hanggang sa ganitong kalayo. Namatay ang liwanag sa likuran nila, iniwan ang kanilang mga paa sa ganap na kadiliman, at sila'y natisod at nawalan ng tanaw sa palatandaan at kay Jesus, at nahulog mula sa landas pababa sa madilim at masamang sanlibutan sa ibaba.

Kapag itinataas ni Cristo ang Kanyang maluwalhating bisig, ginagamit Niya ang Kanyang "kamay" bilang sagisag ng Kanyang gawaing pangunguna sa Kanyang bayan. Kapag iniuugnay natin ang pagdating ng ikalawang anghel sa unang anghel na bumaba noong Agosto 11, 1840, nasusumpungan natin na kapwa ang mga anghel ay may mensahe sa kanilang mga kamay.

Ipinakita sa akin ang lubos na pagpapahalagang ibinigay ng buong langit sa gawaing nagaganap sa lupa. Inatasan ni Jesus ang isang makapangyarihang anghel na bumaba at balaan ang mga nananahan sa lupa na maghanda sa Kaniyang ikalawang pagparito. Nang lisanin ng anghel ang presensiya ni Jesus sa langit, isang lubhang maningning at maluwalhating liwanag ang nauna sa kaniya. Sinabihan ako na ang kaniyang misyon ay liwanagan ang lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian at balaan ang tao tungkol sa nalalapit na poot ng Diyos. ...

Inatasan ang isa pang makapangyarihang anghel na bumaba sa lupa. Ibinigay ni Jesus sa kanyang kamay ang isang kasulatan, at nang siya'y pumarito sa lupa, siya'y sumigaw: "Bumagsak, bumagsak ang Babilonia." Pagkatapos ay nakita kong muli na itiningala ng mga nadismaya ang kanilang mga mata sa langit, na, may pananampalataya at pag-asa, naghihintay sa pagpapakita ng kanilang Panginoon. Ngunit marami ang tila nananatili sa isang manhid na kalagayan, na waring natutulog; gayunman, nakita ko ang bakas ng malalim na dalamhati sa kanilang mga mukha. Nakita ng mga nadismaya mula sa Banal na Kasulatan na sila ay nasa panahon ng pag-antala, at na kailangan nilang maghintay nang may pagtitiyaga sa katuparan ng pangitain. Ang gayunding mga katunayan na nag-udyok sa kanila na hintayin ang kanilang Panginoon noong 1843 ay siya ring nagbigay-dahilan sa kanila upang asahan Siya noong 1844. Gayunman, nakita kong ang nakararami ay wala na yaong kasiglahan na siyang tanda ng kanilang pananampalataya noong 1843. Ang kanilang pagkadismaya ang nagpahina sa kanilang pananampalataya. *Early Writings*, 246, 247.

Ang dalawang anghel ay kapwa kabilang sa tatlong anghel na, kapag pinagsama, ay bumubuo ng iisang sagisag; kaya nagtutugma sila sa mensaheng kanilang kinakatawan, bagaman bawat isa ay kumakatawan sa sarili nitong natatanging mensahe. Kapwa may "sulat" sa kanilang mga kamay, na kumakatawan sa isang pagsubok. Ang "una at ikalawang anghel ay nararapat na tumakbong kahanay" sa ikatlong anghel.

Ibinigay ng Diyos sa mga mensahe ng Apocalipsis 14 ang kanilang lugar sa pagkakasunod-sunod ng propesiya, at ang kanilang gawain ay hindi titigil hanggang sa pagtatapos ng kasaysayan ng daigdig na ito. Ang mga mensahe ng unang at ikalawang anghel ay nananatiling katotohanan para sa panahong ito, at dapat tumakbo nang kahanay sa sumusunod na ito. Ipinahahayag ng ikatlong anghel ang kaniyang babala nang may malakas na tinig. “Pagkatapos ng mga bagay na ito,” wika ni Juan, “nakakita ako ng isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan, at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian.” Sa pagliwanag na ito, ang liwanag ng lahat ng tatlong mensahe ay pinagsama-sama. Ang Mga Materyales ng 1888, 803, 804.

Kinikilala ni Sister White ang ikatlong anghel bilang ang anghel ng Apocalipsis labing-walo, at kinikilala niya na ang una at ikalawang anghel ay tatakpong kahanay sa kasaysayang propetiko na kinakatawan ng ikatlong anghel ng Apocalipsis labing-walo. Kaya nga, itinatapat niya ang pagbaba ng unang anghel noong Agosto 11, 1840, sa 9/11, at tinutukoy na ang anghel ng Apocalipsis labing-walo ay “ang ikatlong anghel.” Ang ikatlong anghel ang huli sa tatlo, at ito ay tinatipuhan ng una; at dahil dito, ipinabatid sa atin ni Sister White na ang misyon ng unang anghel ay kapareho ng misyon ng anghel ng Apocalipsis labing-walo, sapagkat ang misyon ng kapuwa anghel ay “liwanagan ang lupa sa pamamagitan ng kanyang kaluwalhatian.”

Ang "pitong kulog" ay kumakatawan sa isang pagbabalangkang ng mga pangyayari sa loob ng kasaysayan ng unang at ikalawang anghel na mauulit sa kasaysayan ng ikatlong anghel. Itinuturo ng Inspirasyon na, kapag inihanay natin ang mga kasaysayang ito "tuntunin sa tuntunin", ang pagbaba ng unang anghel noong 1840 ay tumutugma sa Kanyang pagbaba noong 9/11. Tinutukoy nito ang isang mensaheng pangsubok na dapat kainin, kalakip ang dalawang saksi, at tinatapat ang isang pagkabigo sa unang palatandaan.

Ang "pitong kulog" ay kumakatawan sa panahong propetiko na nagsisimula sa isang pagkadismaya at nagwawakas sa higit na malaking pagkadismaya.

Kapag ang propetikong linya ng pagbaba ng unang anghel ay inihanay sa pagdating ng ikalawang anghel, nagbubunga ito ng “isang istruktura ng katotohanan.” Ang katotohanan ay ipinakahulugan bilang tatlong hakbang, na ang una at ang huli ay magkapareho, at ang gitnang hakbang ay kumakatawan sa paghihimagsik. Ang paghahanay sa unang dalawang anghel sa disenyong ito ay lumilikha ng isang istruktura na binubuo ng una at ikalawang anghel, na naglalarawan sa ikatlong anghel ng Apocalipsis labing-walo; at ang ikatlong anghel ng Apocalipsis labing-walo ay isang kombinasyon ng parehong una at ikalawang anghel.

Ang ikatlong anghel ng Apocalipsis 18 ay binubuo ng dalawang tinig. Natupad ang unang tinig nang bumagsak ang mga gusali ng New York noong 9/11 at ang ikalawang tinig ng talatang apat ay ang batas ng Linggo. Sa loob ng panahong mula 9/11 hanggang sa batas ng Linggo, ang ikatlong anghel ng Apocalipsis 18 ay kumakatawan sa isang kombinasyon ng unang at ikalawang anghel. Yamang ganito ang kalagayan, ang paggamit sa kasaysayan ng dalawang anghel na iyon, “linya sa ibabaw ng linya,” upang katawanin ang kasaysayan ng ikatlong anghel ng Apocalipsis 18 ay ang inihanay ang una at ikalawang anghel sa una at ikalawang anghel.

Dalawang anghel ang dumarating sa unang pagkadismaya, at propetikong magkaugnay ang dalawang anghel, at kapwa may mensahe ng pagsubok na nasa kamay ng anghel. Ang susunod na palatandaan na kinakatawan sa linya ay ang mga talahanayan ni Habakuk, na tuwirang kaugnay ng kamay ng Diyos. Sa linya ng unang anghel, ang tsart ng 1843 ay inilabas noong Mayo ng 1842, at sa linya ng ikalawang anghel, walang tsart. Natapos ang tsart sa pagdating ng ikalawang anghel. Ang palatandaan ng talahanayan ni Habakuk sa linya ng ikalawang anghel ay ang pag-alis ng kamay ng Diyos mula sa isang pagkakamali sa mga bilang ng tsart ng 1843.

Tinakpan ng Kanyang kamay ang isang pagkakamali sa palatandaan ng unang anghel, at inalis ang Kanyang kamay sa mismong palatandaan ding iyon, sa linya ng ikalawang anghel. Samakatuwid; ang palatandaan ng mga tapyas ni Habacuc sa magkakatulad na mga linya ng unang at ikalawang anghel ay kumakatawan sa dalawang hakbang. Sa unang hakbang tinatakpan ng Kanyang kamay ang isang pagkakamali, at sa katapusan ng yugto ng palatandaan ng mga tapyas ni Habacuc, inaalis Niya ang Kanyang kamay. Nagsimula ang panahon ng pag-antala sa pagdating ng ikalawang anghel, at ang panahon ng pag-antala ay unti-unting nagtatapos, na nagsisimula sa pag-alis ng Kanyang kamay. Ang palatandaan ng mga tapyas ni Habacuc ay kumakatawan sa isang yugto ng panahon na tinatatakan ng kamay ni Cristo sa pasimula at ng Kanyang kamay sa wakas.

Sa unang pagkadismaya ay tinandaan ang dalawang kamay, at kapwa may taglay na mapagsubok na mensaheng dapat tanggapin at kainin. Pagkatapos, isang yugto ng panahong propetiko, na kumakatawan sa mga saligang katotohanan, ay nagsisimula sa pagtatakip ng kamay ng Diyos at nagtatapos sa pag-alis ng pagkakatakip ng Kaniyang kamay. Ang susunod na palatandaan sa landas ay ang Exeter camp meeting, kung saan ang sigaw sa hatinggabi ay nagbubukod at nagpapadalisay sa mga susunod sa kamay ni Cristo papasok sa Dakong Kabanal-banalan.

Nang pumasok si Cristo sa Kabanal-banalang Dako, itinaas Niya ang Kaniyang kamay sa langit at sumumpa na hindi na magluluwat ang panahon. Katatapos lamang Niyang tinatakan ang "pitong kulog" na kumakatawan sa kasaysayan ng unang dalawang anghel, na nauulit sa kasaysayan ng ikatlo. Tinatakan Niya ang "pitong kulog" tulad ng pagtatatak Niya sa mga propesiya ni Daniel sa kabanata labindalawa. Sa kabanata labindalawa ni Daniel, sa una sa tatlong makasagisag na panahon, itinaas ni Cristo ang dalawa Niyang kamay sa langit at ipinahayag na kapag natapos na ang pagkakalat ng bayan ng Diyos, yaong nagiging "mga lalaking pinagtatakhan" ay dadalisayin at itataas bilang isang handog. Ang kaayusan ng una at ikalawang anghel na ating kasalukuyang isinasaalang-alang ay, sa paraang sagisag, naglalahad ng kamay ng Diyos sa bawat hakbang.

Kapag Kaniyang tinatakpan ang katotohanan, nagbubunga ito ng pagkadismaya, at kapag inaalis Niya ang Kaniyang kamay, sumisilang ang liwanag, at ang liwanag ay ang liwanag ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Mula sa unang pagkadismaya hanggang sa Dakilang Pagkadismaya ay taglay ang lagda ng Alfa at Omega at itinatanghal sa loob ng balangkas ng katotohanan. Ang pasimula ay kumakatawan sa wakas, at ang palatandaan sa pagitan ng dalawang pagkadismaya ay naglalarawan ng epekto ng pagtatatak at pag-aalis ng tatak sa mga talahanayan ni Habakuk, na siyang pag-aalis ng tatak sa mga dating landas ni Jeremias, at kumakatawan sa saligan na kinatatayuan ng templong itinatayo bago ang Batas ng Linggo, kung kailan ang natapos na templo ay itataas sa ibabaw ng lahat ng mga bundok. Ang gitnang palatandaan sa salita ng katotohanan ay kumakatawan sa

paghihimagsik, at sa kasaysayang kinakatawan ng panghuling paghihiwalay ng trigo at mga panirang-damo ay nahahayag ang paghihimagsik ng mga mangmang na dalaga.

Ang paghihimagsik na kinakatawan ng palatandaan ng mga talahanayan ni Habakuk ay inilalarawan bilang progresibo, sapagkat hindi ito isang iisang palatandaan, kundi isang yugto na may tiyak na pasimula at wakas, gaya ng kinakatawan ng kamay ng Diyos. Ang kamay ng Diyos ay makikita nang makalawa sa unang kabiguan, sapagkat may dalawang anghel na kapwa may dalang mensahe sa kanilang mga kamay. Ang kasunod na palatandaan ng paghihimagsik ay may kamay sa pasimula at sa wakas, kaya mayroon din itong dalawang kamay sa loob ng mga katangiang propetiko nito. Ang ikatlong palatandaan ng higit na dakilang kabiguan ay tumutukoy kay Cristo na itinatataas ang Kanyang kamay at sumusumpa sa langit, sa mismong talata kung saan ang pitong kulog ay tinatakan, gaya rin ng tinatakan ang ikalabindalawang kabanata ni Daniel. Sa mismong sandaling minamarkahan ng anghel ang wakas ng balangkas na propetiko ng unang dalawang anghel na ating pinag-aaralan, tinatapos Niya ang paglalapat ng panahong propetiko, at inilalagay Niya ang Kanyang sarili sa isang kaparis na talata sa aklat ni Daniel, kung saan hindi Niya itinatataas ang Kanyang kamay, kundi itinatataas Niya ang kapuwa Niyang mga kamay.

Sa Daniel 12 ay may tatlong panahong propetiko na inaalisan ng selyo sa mga huling araw, sapagkat ito ang sumasapit sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ang unang binanggit sa pangwakas at kasukdulang pangitain ni Daniel ay na si Daniel, na kumakatawan sa nalabing bayan ng Diyos, ay may pagkaunawa kapwa sa bagay at sa pangitain. Ang huling itinala ni Daniel ay kung paanong ang pagdami ng kaalaman ay ginamit ng Leon mula sa lipi ni Juda upang magbunga ng panghuling muling pagsigla at repormasyon sa gitna ng bayan ng Diyos na natatangi bilang yaong mga nakauunawa. Kanyang isinasakatuparan ang pagtatatak sa Kanyang bayan sa pamamagitan ng pag-aalis ng selyo sa "pitong kulog" ng Pahayag, kaugnay ng pag-aalis ng selyo sa "tatlong panahon" ng Daniel 12.

Nang itinukoy ni Jesus na sa katapusan ng tatlo at kalahating araw na propetiko ng pagkakalat ng kapangyarihan ng bayan ng Diyos, ang lahat ng "kababalaghan" ay matatapos—Kaniyang tinutukoy ang Hulyo 2023, nang natapos ang tatlo at kalahating araw ng kamatayan sa mga lansangan ng Apocalipsis labing-isa. Ngayon, ang mga kababalaghan ay matatapos bago ang batas ng Linggo. Tinandaan Niya ang Hulyo 2023 sa pamamagitan ng pagtaas, hindi lamang ng isang kamay, kundi ng kapwa Kaniyang kamay. Sa gayon ay Kaniyang tinandaan ang wakas ng panahon ng paghihintay, gaya noong inalis Niya ang Kaniyang kamay mula sa pagkakamali sa kasaysayan ng mga Millerita. Ang unang pagkadismaya ay naganap noong Hulyo 18, 2020, gaya ng itinatipo ng unang pagkadismaya ng mga Millerita, at ang panahon ng paghihintay ay nagsimula at nagpatuloy hanggang sa iniunat Niya ang Kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang tipunin ang Kaniyang bayan na nalabi noong Hulyo 2023.

Ang unang pagkadismaya ay kinakatawan ng kamay ng Diyos na tumatakip sa isang pagkakamali, na para sa mga Millerite ay ang pagtukoy sa taong 1843 sa halip na Oktubre 22, 1844. Ang pagkadismayang iyon ay kinakatawan sa talatang labindalawa ng kabanatang labindalawa. Ang unang pagkadismaya ay kinakatawan ng Kanyang kamay na tumatakip sa pagkakamali, at inilarawan bilang tipo sa pamamagitan ng mga Millerite na dumating sa unang pagkadismaya. Ang

salitang nasa talatang labindalawa ay “cometh.” Mapalad ang naghihintay, at ang “cometh” sa 1335; mapalad ang “cometh” sa pagkadismaya noong Abril 19, 1844. Ang salitang isinasalin bilang “cometh” ay nangangahulugang “dumampi.” Naranasan ng mga Millerite ang kanilang unang pagkadismaya nang dumampi ang taong 1843 sa taong 1844. Tinutukoy ng talata labindalawa ng Daniel labindalawa ang unang pagkadismaya noong Abril 19, 1844, ngunit mas tuwiran ang unang pagkadismaya noong Hulyo 18, 2020.

Ang unang panahong propetiko at ang huling panahong propetiko sa tatlong panahong kinakalagan ng selyo sa panahon ng wakas, kung kailan lumalago ang kaalaman at sa pamamagitan nito ay naisasakatuparan ang pangwakas na paghihiwalay sa pagitan ng trigo at ng mga panirang-damo, at sa gayon ay ipinakikilala ang pagkakalag ng selyo sa propetikong liwanag na nagseselyo sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, ay iisang panahong propetiko.

Ang unang tuldok ng talatang pito ay ang wakas ng pagkakalat ng tatlo’t kalahating araw ng Apocalipsis labing-isa noong Hulyo 2023, at ang tuldok sa talatang labindalawa ay ang pasimula ng gayunding pagkakalat noong Hulyo 18, 2020. Tinandaan ng Alpha at Omega ang kasaysayan ng pitong kulog sa Daniel labindalawa, bilang kasaysayang nagsisimula sa pagkabigo noong Hulyo 18, 2020 at nagtatapos pagkaraan ng tatlo’t kalahating makasagisag na araw noong Hulyo 2023. Gayon ding mahalaga na, nang tinandaan ng Alpha at Omega ang pasimula at ang katapusan ng huling panahon ng pag-antala, itinaas Niya, hindi ang isa, kundi kapwa ang Kanyang mga kamay sa langit at sumumpa sa Siyang nabubuhay magpakailanman.

Ang Anak ng Diyos na siya rin ang Anak ng Tao ay nakikipagsumpaan sa Ama, doon mismo kung saan nagsimula ang kasukdulan ng kasaysayan ng bayang tipan ng Diyos, nang unang tawagin ni Cristo si Abram na may pangako, at saka pinagtibay ang pangakong iyon sa pamamagitan ng isang panunumpa. Hubarin mo ang iyong panyapak, sapagkat banal ang lupang iyong kinatatayuan!

Ang gitnang titik ng tatlong kapanahunang propetiko ay walang iba kundi ang kaganapang omega ng propesiyang panahunan ng tipan nina Abram at Pablo na 430 taon, gaya ng inilarawan sa 1290 taon ng talatang labing-isa. Ang talata, kapag nilapitan sa pagkaunawang Milerita, ay nagtutukoy ng tatlumpung taong panahon ng paghahanda para sa kapapahan, saka ng 1260 taon ng pag-uusig ng kapapahan na kasunod. Ang 430 taon ni Abram ay kumakatawan sa pagkaalipin at pagliligtas sa isang tiyak na bansa, kaugnay ng unang tatlumpung taon na kumakatawan sa pagpasok ng Panginoon sa tipan kay Abram. Ang tatlumpung taong paghahanda para sa mga saserdote ay nagsimula noong 1989 sa panahon ng wakas, at magwawakas ang tatlumpung taon sa Batas sa Linggo, kung kailan tinutukoy ng talata na ilalagay ang kasuklamsuklam na paninira, at pagkatapos ay uusigin ang bayan ng Diyos sa loob ng 1260 taon na sagisag, na umaayon sa 42 buwang sagisag ni Juan sa Apocalipsis labing-tatlo.

Nagsimula noong 1989 ang kilusang reformatibo ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, nang sinimulan ng Panginoon ang Kanyang gawaing ihanda ang isang kaparian na maglilingkod sa panahon ng krisis sa hatinggabi, na nagsisimula sa batas ng Linggo. Ang Alpha at Omega ay tumayo sa ibabaw ng tubig ng Hiddekel at itinaas ang kapwa Niyang mga kamay sa langit, at nanumpa na kapag natupad ang pagwawatak-watak mula Hulyo 18, 2020 hanggang Hulyo 2023,

matatapos ang mga kababalaghan na nauugnay sa gawain ni Cristo ng pagsasanib ng Kanyang Pagka-Diyos at pagkatao.

Ito ang gayunding pahayag ng Kabanata 10, sa hanay ng pitong kulog, sapagkat hindi lamang Niya roon tinapos ang propetikong paglalapat ng panahon, kundi tinukoy din Niyang sa mga araw ng pagtunog ng ikapitong trompeta ay magaganap ang pagwawakas ng hiwaga ng Diyos. Ang kaparis na sipi sa Daniel 12 ay tumutukoy na sa pagwawakas ng pagkakalat noong Hulyo ng 2023, magaganap ang pagwawakas ng pagtatatak sa bayan ng Diyos, gaya ng inilarawan sa pagtunog ng ikapitong trompeta na sumabay sa pagtaas ng kamay ni Cristo at sa Kaniyang panunumpa sa dalawang kaparis na sipi.

Ang unang propetikong panahon at ang huling propetikong panahon ng tatluhang mensahe ng Daniel labindalawa ay may lagdang Alpha at Omega. Ang unang panahong binanggit sa talatang pito ay tumutukoy sa wakas ng mismong panahong iyon, na ang pasimula naman ay minamarkahan ng talatang labindalawa. Sa gitna ng talatang pito at labindalawa, kinakatawan ang kasaysayan ng panahon ng kawakasan mula 1989 hanggang sa pagsasara ng probasyon. Sa gitna ng panahong Alpha ng talatang pito at ng kasaysayang Omega ng talatang labindalawa, kinakatawan ang huling paghihimagsik ng sangkatauhan mula sa batas ng Linggo hanggang sa pagtayo ni Miguel, at ito'y kinakatawan sa mismong kabanatang kung saan tatayo si Miguel.

Ang paghihimagsik ng gitnang panahon ay higit sa lahat ang kasaysayang panlabas ng paghihimagsik, ngunit ang unang tatlung taon ay ang kasaysayang panloob ng paghahanda ng mga saserdote na nasa tuwirang pagharap sa mga puwersang panlabas na kinakatawan sa kasunod na panahong 1260.

Ang gitnang panahon ay kumakatawan sa paghihimagsik ng ikalabintatlong titik ng alpabetong Hebreo, at nakapagsanib ito sa panloob habang inilalarawan nito ang huling labanan ng dakilang tunggalian sa planetang daigdig, samantalang nananatili ang panahon ng probasyon. Ang pagsasanib nito ng panlabas at panloob ay siya ring mensahe ng huling pangitain ni Daniel, na kinakatawan ng ilog Hiddekel at ng tatlong kabanata na taglay din ang lagda ng Alfa at Omega, at nakasandig sa kayarian ng katotohanan. Ang unang at huling kabanata ay tumatalakay sa pagtatatakan sa bayan ng Diyos na inilarawan bilang mga bituing nagniningning magpakailanman. Ang gitnang kabanata ng paghihimagsik ay kinikilala ang gayunding kasaysayan na kinakatawan sa talatang labing-isa sa pamamagitan ng 1290 taon, na siyang gitnang talata sa mismong kayariang iyon.

Kapag ginagamit ni Cristo ang Kanyang kamay sa loob ng propetikong balangkas, ito'y kumakatawan sa maraming katotohanan, ngunit kumakatawan din ito sa landas na Kanyang pinapatnubayan ang Kanyang bayan upang tahakin. Nagsimulang mabuksan ang Pahayag ni Jesu-Cristo noong Hulyo 2023. Kasama sa pagbubukas na iyon ang pagbubukas ng pitong kulog at ang mensahe ni Daniel, gaya ng inilarawan sa kabanata labindalawa. Ang pagbubukas ay nagaganap sa loob ng nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu, na nagsimula noong 1989 at nagwawakas sa batas ng Linggo. Sa kasaysayang iyon, tatatakan ang bayan ng Diyos, at sila'y tinatatakan sa pamamagitan ng pagbubuhos ng Espiritu Santo. Ang panghuling pagbubuhos ng

Espiritu Santo ay tinutukoy sa ikawalong kabanata ng Pahayag, kung saan ito'y inilarawan bilang ang ikapito, at samakatuwid ang pangwakas na tatak. Ang Leon ng lipi ni Juda ay nagtagumpay sa ikalimang kabanata upang buksan ang aklat na tinatakan ng pitong tatak.

Ang ikaanim na tatak, sa katapusan ng ikaanim na kabanata, ay nagbangon ng katanungan kung sino ang makatatayo sa panahong wala nang pagpapamagitan para sa kasalanan.

Sapagkat dumating na ang dakilang araw ng kaniyang poot; at sino ang makatatayo? Pahayag 6:17.

Ang kasunod na kabanata (o maaari ring sabihing ang kasunod na talata) ay ipinapakilala ang pagtatatak ng isandaan at apatnapu't apat na libo at ang malaking pulutong na tinipon sa kaharian ng Diyos sa panahon ng krisis ng batas ng Linggo. Ang isandaan at apatnapu't apat na libo ang tugon sa tanong ng ikaanim na tatak. Pagkaraang mailarawan sila sa ikapitong kabanata, saka naman tinutukoy ng ikawalong kabanata ang pag-alis ng ikapito at huling tatak.

Nang buksan niya ang ikapitong selyo, nagkaroon ng katahimikan sa langit na halos kalahating oras ang itinagal. At nakita ko ang pitong anghel na nakatayo sa harap ng Diyos; at ibinigay sa kanila ang pitong pakakak. At dumating ang isa pang anghel at tumayo sa dambana, may dalang gintong insensaryo; at ipinagkaloob sa kanya ang maraming insenso, upang ihandog niya ito, kalakip ng mga panalangin ng lahat ng mga banal, sa gintong dambanang nasa harap ng trono. At ang usok ng insenso, na kalakip ng mga panalangin ng mga banal, ay umakyat sa harap ng Diyos mula sa kamay ng anghel.

At kinuha ng anghel ang insensaryo, at pinuno niya ito ng apoy mula sa dambana, at itinapon niya ito sa lupa: at nagkaroon ng mga tinig, at mga kulog, at mga kidlat, at isang lindol. Pahayag 8:1-5.

Ang "apoy," na inilalarawan sa kabanata anim ng Isaias bilang isang "uling," na kinikilala ni Sister White bilang sagisag ng pagdadalisay, ay kinukuha mula sa dambana at inihahagis sa lupa. Ang "apoy" mula sa langit sa Pentekostes ay inilarawan bilang mga dilang "apoy." Ang "apoy" ang ginagamit ng Sugo ng Tipan upang dalisayin ang mga anak ni Levi.

"Ang kaniyang kalaykay ay nasa kaniyang kamay, at kaniyang lubos na lilinis ang kaniyang giikan, at titipunin ang kaniyang trigo sa kamalig.' Mateo 3:12. Ito ay isa sa mga panahon ng pagdadalisay. Sa pamamagitan ng mga salita ng katotohanan, ang ipa ay pinaghihiwalay sa trigo. Sapagkat sila ay lubhang palalo at nagtitiwala sa sariling katuwiran upang tumanggap ng saway, at labis na maibigin sa sanlibutan upang tanggapin ang isang buhay ng pagpapakumbaba, marami ang tumalikod kay Jesus. Marami pa rin ang gumagawa ng gayon. Sinusubok ang mga kaluluwa ngayon gaya ng mga alagad sa sinagoga sa Capernaum. Kapag ang katotohanan ay ipinakikintal sa puso, nakikita nila na ang kanilang mga buhay ay hindi naaayon sa kalooban ng Diyos. Nakikita nila ang pangangailangan ng ganap na pagbabago sa kanilang sarili; ngunit hindi sila nakahandang pasanin ang gawaing pagtatwa sa sarili. Kaya nagagalit sila kapag nahahayag ang kanilang mga kasalanan. Umalis silang natitiod, gaya ng pag-alis ng mga alagad kay Jesus, na nagbubulong-bulong, 'Ito'y mabigat na pananalita; sino ang makakarinig nito?'" The Desire of Ages, 392.

Apoy ang bumaba sa handog ni Elias, gaya rin ng nangyari sa handog ni Gedeon sa anghel. Ang “apoy” ng paglilinis ay ang Salita ng Diyos, sapagkat ang pagpapaging-banal ay nagaganap sa pamamagitan ng Kanyang Salita. Ang “apoy” na ibinabagsak sa lupa kapag inalis ang ikapitong tatak ay tumutukoy sa pagbibigay-kapangyarihan sa mensaheng propetiko na inaalisan ng tatak sa mga huling araw, sa pagtunog ng ikapitong trumpeta, sa panahon ng pangwakas at ganap na katuparan ng mga pangyayaring kinakatawan ng pitong kulog at pinagtitibay ng tatlong panahong propetiko sa Daniel labindalawa na tinatakan hanggang sa mga huling araw.

Ang Pahayag ni Jesu-Cristo, na inaalisan ng selyo bago mismo magsara ang probasyon ng sangkatauhan, ay kinabibilangan ng pag-aalis ng selyo sa pitong kulog, ng pag-alis ng ikapitong selyo, ng pag-aalis ng selyo sa Daniel kabanata labindalawa, at ng pag-aalis ng selyo sa nakatagong kasaysayan ng ikaapatnapung talata ng Daniel kabanata labing-isa, ang mismong kasaysayan kung saan tinanong ng anghel ang Lalaking may kasuotang lino kung ano ang magiging wakas ng mga kababalaghang ito.

Ang Lalaking nakadamt ng lino ay sumagot at nagsabi—Kapag narating mo ang katapusan ng panahon ng pag-antala noong Hulyo 2023, naabot mo na ang kasaysayan ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Sinabi rin niya na sa katapusan ng tatlo’t kalahating sagisag na araw ng Apocalipsis 11, isang propetikong mensahe mula sa aklat ni Daniel ang aalis ng selyo, gaya ng isinasagisag ng panahon ng wakas noong 1798. Ang katotohanang sa panahong iyon ay aalis ng selyo—sa katapusan ng tatlo’t kalahating sagisag na araw—ay matatagpuan sa mismong siyam na talata mula sa aklat ni Daniel na nagpapakilala at nagbibigay-depinisyon sa pagseselyo at pag-alis ng selyo ng aklat ni Daniel.

Ipagpapatuloy natin ang mga ito sa susunod na artikulo.

Nang pumarito si Cristo sa daigdig na ito, ang mga tradisyong ipinasa-pasa mula sa salinlahi hanggang sa salinlahi, at ang makataong pagpapakahulugan sa Kasulatan, ay itinago sa mga tao ang katotohanang gaya ng nasa kay Jesus. Ang katotohanan ay nalibing sa ilalim ng makapal na bunton ng mga tradisyon. Nawala ang espirituwal na kabuluhan ng mga banal na tomo; sapagkat sa kanilang kawalan ng pananampalataya, ikinandado ng mga tao ang pintuan ng makalangit na kayamanan. Tinakpan ng kadiliman ang daigdig, at ang kadilimang makapal ay sumaklob sa mga tao. Ang katotohanan ay nagmasid mula sa langit tungo sa daigdig; ngunit wala kahit saan nahayag ang banal na bakas. Isang kadilimang tulad ng lambong ng kamatayan ang bumalot sa daigdig.

"Ngunit nagtagumpay ang Leon ng lipi ni Juda. Binuksan niya ang selyong nagsara sa aklat ng banal na aral. Pinahintulutan ang sanlibutan na masdan ang dalisay at wagas na katotohanan. Ang Katotohanan mismo ay bumaba upang iurong ang kadiliman at salungatin ang kamalian. Isang Guro ay sinugo mula sa langit, taglay ang ilaw na magbibigay-liwanag sa bawat taong dumarating sa sanlibutan. May mga lalaki at babae na masigasig na naghahanap ng kaalaman, ang tiyak na salita ng propesiya, at nang dumating ito, ito’y tulad ng isang ilaw na naglililwanag sa isang madilim na dako." Spalding Magan, 58.

“Ang mga eskriba at mga Fariseo ay nag-angking nagpapaliwanag ng Banal na Kasulatan, ngunit ipinaliwanag nila ito ayon sa sarili nilang mga kaisipan at mga tradisyon. Ang kanilang mga kaugalian at mga alituntunin ay lalo at lalo pang naging mahigpit. Sa espirituwal na kahulugan nito, ang Banal na Salita ay naging para sa mga tao na gaya ng isang aklat na selyado, nakapinid sa kanilang pag-unawa.” Signs of the Times, Mayo 17, 1905.